

Ministrant for Leif Kayser

af Olav Haugland

Som præst i Skt. Ansgars kirke virkede pastor Kayser også som præst for Skt. Josefsøstrene på instituttet på Dag Hammarskjölds Allé. I 1959 var jeg 10 år gammel blevet optaget i ministrantkorpset og medvirkede i årene fremover hver søndag ved den latinske højmesse som ministrant. På Skt. Josef-instituttet manglede søstrene en ministrant, og pastor Kayser anbefalede mig, idet jeg kunne bede syndsbekendelsen, Confiteor, i én vejrtrækning og på nøjagtig 15 sekunder; en vejrtrækningsteknik jeg som Sangskoledreng havde tilegnet mig på Sct. Annæ Gymnasium. "Vi skal jo videre", udtalte han lunt og vi *skulle* videre - til den tidlige messe klokken 8 i Bredgade.

Efter at have bragt søndagens aviser ud i indre by for den lokale avismand, mødte jeg således op på Dag Hammarskjölds Allé klokken 7 og parkerede budcyklen med avistasken ved siden af Leif Kaysers sorte herrecykel. Efter messen "siklede" vi om kap ad Dag Hammarskjölds Allé, Grønningen og mod ensretningen i Bredgade frem til Skt. Ansgars kirke. Et avisbud på budcykel og en katolsk præst i sort præstekjole har med deres kapkørsel og gensidige opmuntrende tilråb været et sælsomt syn for de morgenduelige Københavnerne. Vel fremme ved Skt. Ansgars kirke parkerede vi under stor munterhed cyklerne og målte tiden for den tilbagelagte distance på armbåndsuret. På vej ind i sakristiet pegede pastor Kayser på skiltet på døren med de formanende ord: IN SACRISTIA SERVETUR SILENTIUM (I sakristiet må ikke tales højt) og vi lagde den verdslige munterhed bag os og trådte stille og ærbødige ind i det indviede rum.

Den rummelige Leif Kayser

Allerede fra jeg var 10 år gammel, fascinerede orglet og orgelmusikken mig. Som ministrant hørte jeg søndag efter søndag det store orgel i Skt. Ansgars kirke med Bernhard Lewkovitch eller Leif Kayser ved spillebordet. Leif Kayser opfyldte mit store ønske om at lære at spille orgel ved at lade mig sidde med på orgelbænken, når han spillede til messe eller gennemspillede sine egne værker. Han viste mig tilrette med instrumentet, og gav mig små kompositioner jeg skulle lære og spille for ham. Han lyttede tålmodigt og belønnede min indsats med små anerkendende nik. Om decideret orgelundervisning var der ikke tale, da mine ben endnu var for korte til at nå pedalerne.

Som teenager dannede jeg sammen med fire skolekammerater pigtrådsorkestret The Beanpoles med tre elguitarer, trommer og mig selv som organist på et Hohnerorgel. Leif Kayser, der gennem årene havde fulgt min udvikling på kirkeorglet, fattede interesse for mit nystartede orkester og gav tilladelse til, at vi måtte øve i krypten under domkirken. Isolationen mellem krypten og kirkerummet viste sig at være sparsom, ligesom de uafskærmede jernrør, der førte det varme vand fra oliefyret i kælderen op gennem ejendommen, også førte musikken op gennem etageadskillelserne. Vi øvede flittigt op til det forestående skolebal og nød rum- og efterklangen fra kirkerummet når vi spillede *Twist and Shout* og *Let's go*.

Men Leif Kayser, der boede på øverste etage i ejendommen, nød åbenbart ikke vores musikalske udgydelser, og en dag, da det blev ham for meget, forlod han sin nodeskrivning ved skrivebordet, opsøgte os i kælderen og afbrød endnu med manchetterne på armene som en dirigent vores højlydte

spil. Han sagde ikke noget, var nærmest forlegen, da han med en sigende hovedrysten betydede, at vi måtte stoppe. Så efter lørdagens skolebal bar vi ikke instrumenterne og udstyret tilbage til Bredgade, The Beanpoles blev opløst og på Leif Kaysers anbefaling startede jeg orgelundervisning hos kirkens nyansatte organist Erling Elmark Rasmussen.